

Sygn. akt VI Ka 626/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Barbara Żukowska (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska SO Tomasz Skowron

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2015 roku

sprawy **P. J.**

oskarżonego z art. 224 § 2 kk, art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, w związku z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 25 września 2014 r. sygn. akt II K 319/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. J. uznając apelację oskarżonego za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 420 złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz 96,60 złotych tytułem zwrotu podatku od towarów i usług,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 626/14

UZASADNIENIE

P. J. został oskarżony o to, że w dniu 11 stycznia 2014 r. w B. kierował pod adresem funkcjonariusza policji M. M. oraz R. O. groźby zarażeniem ich chorobą zakaźną oraz groźby zabójstwa w celu zmuszenia wymienionych do zaniechania prawnych czynności służbowych polegających na wykonaniu z jego udziałem czynności procesowych związanych z jego przesłuchaniem w związku z popełnionym wykroczeniem oraz poddaniem go badaniu lekarskiemu, znieważając przy tym wymienionych funkcjonariuszy policji słowami uznanymi powszechnie za obelżywe podczas i w związku z pełnionym przez nich obowiązków służbowych, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokami Sądu Rejonowego w Bolesławcu: z dnia 07.02.2005r., sygn. akt II K 355/04 za czyn z art. 157 § 1 k.k. na karę 1-go roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 18.05.2010r. do 18.05.2011r., wyrokiem łącznym z dnia 08.11.2010r., sygn. akt II K 820/10 za czyny m.in. z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 18.05.2011r. do 19.07.2012r.,

tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 25 września 2014 r. w sprawie II K 319/14:

I. uznał oskarżonego P. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. i art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63 § 1 kk. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania od dnia 11 stycznia 2014r. r. do dnia 12 stycznia 2014 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów procesu.

W osobiście sporządzonej apelacji od tego wyroku oskarżony zakwestionował orzeczoną w nim karę, jako „zbyt surową” z uwagi na niezastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Oskarżony zwrócił się z wnioskiem o zmianę zaskarżonego wyroku i o „wymierzenie kary pozbawienia wolności w zawieszeniu”.

W toku rozprawy odwoławczej wyznaczony oskarżonemu obrońca z urzędu „podtrzymał w całości apelację oskarżonego”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego, jako oczywiście bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Mając na uwadze kierunek i granice zaskarżenia Sąd odwoławczy na wstępie stwierdza, że Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie, zebrane dowody ocenił w sposób wymagany przepisem art. 7 kpk i w konsekwencji dokonał właściwych ustaleń co do sprawstwa i winy oskarżonego P. J. w popełnieniu zarzucanego mu czynu. Nie budzi również żadnych wątpliwości trafność przyjętej w zaskarżonym wyroku kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu. Ustalonym, przestępczym działaniem oskarżony P. J. dopuścił się przestępstwa z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2kk a z uwagi na uprzednią karalność za przestępstwo podobne – nadto w zw. z art. 64 § 1 kk.

Powołanym w wyroku Sądu I instancji wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 8.XI.2010r. (sygn. II K 820/10) orzeczona została wobec R. J. kara łączna 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności obejmująca między innymi karę 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną temuż wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 21 sierpnia 2001 r. w sprawie II K 273/01 za czyn z art. 207 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art.11 § 2 kk; z opisu tegoż czynu wynika, iż P. J. znęcał się fizycznie i psychicznie nad rodzicami, którym m.in. groził zabójstwem i uszkodzeniem ciała, znieważał ich wulgarnie. Nie budzi wątpliwości podobieństwo pomiędzy tymże przestępstwem (z art. 207 § 1 kk) a przestępstwem, którego P. J. dopuścił się w dniu 11 stycznia 2014r. wobec funkcjonariuszy Policji M. M. i R. O. (art. 115 § 3kk). Orzeczoną wymienionym wyżej wyrokiem łącznym karę łączną P. J. odbył m.in. w okresie od 18.V.2011r. do 19.VII.2012r. a zatem popełniając kolejne podobne przestępstwo w dniu 11.I.2014r. działał w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 kk.

Przechodząc do zarzutu apelacji, należy wskazać, że dotyczy on wyłącznie rozstrzygnięcia o karze i stąd przedmiotem rozważań sądu odwoławczego jest ta kwestia (art. 433 § 2 k.p.k.).

Orzeczona przez Sąd Rejonowy kara nie jest rażąco surowa, zważywszy na ustalone okoliczności istotne w procesie jej orzekania. Oczywiście jest, iż cele prewencji indywidualnej - wychowawcze i zapobiegawcze - które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego mają zwykle prymat przed innymi, zwłaszcza negatywną prewencją generalną polegającą

na wymierzaniu nadmiernie surowych sankcji. Sankcja sprawiedliwa nie powinna wykraczać poza rzeczywistą potrzebę, właściwa reakcja karna to reakcja celowa, uwzględniająca wszystkie elementy decydujące o jej rodzaju i wymiarze, sprawiedliwa i akceptowana społecznie.

W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona wobec P. J. kara jest karą wyważoną, przy jej orzekaniu Sąd Rejonowy uwzględnił wszelkie dyrektywy o jakich mowa w art. 53 k.k. Sąd I instancji przeanalizował i prawidłowo wyeksponował wszystkie istotne okoliczności wpływające na rodzaj i wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego P. J. determinujące ocenę w zakresie stopnia winy, jak i stopnia szkodliwości społecznej przypisanego mu czynu, tj. rodzaj i charakter naruszonego przezeń dobra, zuchwały sposób działania, działanie z niskich pobudek oraz uwzględnił uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego. Wymierzona oskarżonemu kara 4 miesięcy pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą i współmierną, w żadnym razie nie niewspółmiernie surową, zważywszy również, iż za przypisane oskarżonemu przestępstwo sąd mógł wymierzyć mu karę w granicach od 1 miesiąca pozbawienia wolności do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Słusznie Sąd Rejonowy ocenił, że w przypadku P. J. nie ma podstaw do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k. są tak skonstruowane, że przy stosowaniu tej instytucji nakazują kierować się jedynie względami szczególnie-prewencyjnymi wobec sprawy, zatem by możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej kary sąd musi nabrać przekonania, że sprawca nie powróci do przestępstwa i wykonanie wymierzonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzegania porządku prawnego. Tego rodzaju przekonanie wynikać zaś musi z oceny postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa. Przepis art. 69 § 1 k.k. odwołuje się do elementów prognostycznych, wskazujących na możliwość osiągnięcia celów kary pozbawienia wolności bez orzekania jej w bezwzględnym wymiarze, a zatem jest to swoisty środek polityki karnej wobec sprawców nadających się do oddziaływań resocjalizacyjnych w warunkach wolnościowych, wobec istnienia po ich stronie uzasadnionego przekonania, że nie powrócą na drogę przestępstwa (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 9 sierpnia 2013 r., II AKa 227/13).

Zasadnie przyjął sąd rejonowy, iż wobec oskarżonego P. J. brak jest warunków zastosowania doń dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Fakt uprzedniej wielokrotnej karalności, w tym na kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, to wystarczająca podstawa do przyjęcia, że w realiach niniejszej sprawy brak jest wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej i pożądane cele wychowawcze może spełnić wobec niego wyłącznie kara, która zostanie wykonana. Okoliczności podnoszone przez oskarżonego w złożonej apelacji słuszności oceny tej nie podważają. Fakt, że ostatni wyrok skazujący zapadł wobec oskarżonego w 2005 r. oceny tej nie podważa, skoro oskarżony opuścił zakład karny w dniu 19 lipca 2012 r. (po odbyciu kary łącznej 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 8 listopada 2010 r. w sprawie II K 820/10), zaś przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem czynu dopuścił się już w styczniu 2014 r. Podkreślenia wymaga, że przypisanego zaskarżonym wyrokiem czynu P. J. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k. Oskarżony decydując się na popełnienie przestępstwa musiał mieć świadomość mogących go spotkać konsekwencji, mimo to jednak konsekwentnie przestępstwo zrealizował. Powyższe dowodzi bezcelowości stosowania wobec niego środków probacyjnych i jednocześnie stanowi wystarczającą podstawę dla stwierdzenia istnienia wobec niego negatywnej prognozy kryminologicznej.

Odnosząc się do podniesionych w apelacji okoliczności dotyczących stanu zdrowia oskarżonego, wskazać należy, iż możliwe jest uzyskanie opieki medycznej w warunkach pozbawienia wolności. W sytuacji gdyby przerwanie leczenia wobec wykonania kary pozbawienia wolności mogłoby spowodować dla oskarżonego zbyt ciężkie skutki, oskarżony może w postępowaniu wykonawczym wystąpić z wnioskiem o odroczenie wykonania kary. Instytucja odroczenia wykonania kary i leżące u jej podstaw przesłanki są jednakże rozłączne od oceny, czy wobec sprawcy w chwili orzekania istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna.

Z powyższych względów apelacja wniesiona przez oskarżonego, jako niezasadna nie mogła zostać uwzględniona. Sąd odwoławczy, nie stwierdzając z urzędu uchybień procesowych z art. 439 k.p.k. ani rażącej niesprawiedliwości określonej w art. 440 k.p.k., zaskarżony wyrok, jako trafny i prawidłowy utrzymał w mocy (art. 437 § 1 k.p.k.).

Jednocześnie sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. koszty nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym wraz z podatkiem od towarów i usług (art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu).

Ponieważ sytuacja majątkowa oskarżonego, przemawiająca za zwolnieniem go od kosztów sądowych od czasu orzekania w pierwszej instancji nie uległa zmianie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.